

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyně Mgr. Kateřinou Kopečkovou, Ph.D., v právní věci

žalobce: **P. S.**
bytem X

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 12. 2024, č.j. KUZL 101307/2024, sp. zn. KUSP 85274/2024 PŽÚ,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

1. Žalobce podanou žalobou brojí proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 12. 2024, č. j. KUZL 101307/2024, sp. zn. KUSP 85274/2024 PŽÚ, kterým žalovaný podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“), zamítl odvolání žalobce proti výrokům I. a II. rozhodnutí Komise pro projednávání přestupků města Bojkovice (dále jen „*Komise*“)

ze dne 1. 7. 2024, č. j. 749/2023/OOOZ, sp. zn. 749/2023/OOZ-14,15,16, a v uvedeném rozsahu rozhodnutí Komise potvrdil.

2. Komise uznala žalobce vinného tím, že dne 18. 11. 2022 v době kolem 12:00 hod. v Ž. u garáže za domem č. p. 37 úmyslně vyhrožoval R. B. M. (dále jen „poškozený“), že ho zabije, tedy úmyslně narušil občanské soužití tak, že jinému vyhrožoval újmou na zdraví. Tímto jednáním se žalobce dopustil přestupku proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. c) bodu 1. zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích (dále jen „zákon o některých přestupcích“). Komise za uvedený přestupek žalobci uložila podle § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“), ve spojení s § 7 odst. 4 písm. b) zákona o některých přestupcích správní trest ve výši 2 000 Kč (výrok I. rozhodnutí Komise), spolu s povinností uhradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 1 000 Kč podle § 95 odst. 1 přestupkového zákona a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení (výrok II. rozhodnutí Komise).

I. Shrnutí procesního postojů žalobce

3. Žalobce namítá, že správní orgány nesprávně a nedostatečně zjistily skutkový stav, který zkreslily. Komise se dopustila procesních chyb při protokolaci projednání přestupku, při němž rovněž podle žalobce tlumočnice zkreslila obsah jednání. V důsledku těchto pochybení správní orgány věc nesprávně právně posoudily. Nevypořádaly se s námitkami a tvrzeními žalobce týkajícími se protokolace a nezohlednily věc komplexně z pohledu dlouhodobých vzájemných sousedských vztahů. Dlouhodobě narušené sousedské vztahy představují významný kontext posuzovaného konfliktu mezi žalobcem a poškozeným, v jehož světle by závěr o vině žalobce nemohl být stejný. Správní orgány opominuly související řízení vedená mezi žalobcem a poškozeným a věc neposoudily v širších souvislostech. Napadené rozhodnutí je tak stíženo vadami, které mají vliv na jeho zákonnost a přezkoumatelnost.
4. Žalobce nesouhlasí ani s hodnocením videozáznamu, z něhož správní orgán vycházely. Podle žalobce z něho naopak vyplývá, že šlo o oboustranný incident, při kterém žalobce nepoužil fyzické násilí, ale naopak utrpěl závažnější újmu než poškozený. Výroky, které žalobce pronesl, byly reakcí na emočně vypjatou situaci. Jeho úmyslem nebylo způsobit poškozenému újmu. Tyto výroky nadto nemohly u poškozeného vzbudit obavu, protože poškozený neovládá český jazyk a jejich obsahu tudíž nerozuměl. To potvrzuje i chování poškozeného zachycené na videozáznamu, kdy po skončení konfliktu na místě zůstává i když jej žalobce nikterak nedrží. Pokud by měl poškozený skutečně obavu o svůj život či zdraví, neměl by důvod na místě setrvávat. Podle žalobce tak skutková zjištění byla učiněna jednostranně a bez komplexního hodnocení všech provedených důkazů, včetně lékařských zpráv. Z lékařských zpráv žalobce a poškozeného je podle žalobce evidentní, že rozsah jeho zranění přesahuje rozsah zranění poškozeného.
5. Žalobce dále namítá, že do doby vydání napadeného rozhodnutí nebyly vyřízeny jeho stížnosti týkající se způsobu protokolace jednání Komise. Poukazuje na nepřesnosti v protokolaci obsahu výpovědí, které podle žalobce způsobil předseda Komise při diktování zapisovatelce a tlumočnice nesprávným a zkreslujícím tlumočením. Žalobce namítá, že po odvolání ustanovené tlumočnice měla být výpověď poškozeného provedena znovu. V

důsledku uvedených pochybení byl zkreslen skutkový podklad rozhodnutí správních orgánů.

6. Žalobce dále nesouhlasí se závěrem žalovaného a Komise ohledně řízení o přestupku poškozeného spáchaného vůči jeho družce (dále jen „svědkyně S.“), které Komise zastavila výrokem IV. prvostupňového rozhodnutí.
7. V replice podané k vyjádření žalovaného žalobce upřesnil, že se ohrazuje proti způsobu tlumočení provedeného Mgr. A. S., LL.B.. Dále doplnil, že správní orgány s ohledem na celý kontext vztahů s poškozeným, který se chce žalobci pomstít, nezohlednily zásadu *in dubio pro reo*. Žalobce dále popisuje dlouhodobě narušené sousedské vztahy spojené se sledováním a odposloucháváním jeho rodiny, verbálními a fyzickými útoky. Podle žalobce správní orgány slovo „zabít“, které během konfliktu vyslovil, vytrhly z kontextu. Správní orgány jsou vůči žalobci podjaté, což dokládá jejich postup v průběhu řízení o přestupcích, a to i ve vztahu k přestupkům páchaným poškozeným.
8. Z uvedených důvodů žalobce navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Na svém procesním stanovisku žalobce setrval po celou dobu řízení před soudem, včetně jednání, které ve věci proběhlo.

II. Shrnutí procesního postoje žalovaného

9. Žalovaný ve svém vyjádření se žalobou nesouhlasí, napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné. Věcně setrvává na závěrech obsažených v napadeném rozhodnutí, které reagují na podstatu námitek žalobce.
10. K námitce nesprávného hodnocení videozáznamu žalovaný uvedl, že jde o stěžejní důkaz, jenž zachycuje jak fyzický konflikt mezi žalobcem a poškozeným, tak i samotné jednání žalobce. Záznam jednoznačně ukazuje, že v době vyslovení výhrůžky měl žalobce poškozeného pod kontrolou, což sám v řízení opakovaně potvrdil. Podle žalovaného bylo v řízení prokázáno vyhrožování újmou na zdraví podle § 7 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o některých přestupcích. Emočně vyhocená situace ani předchozí vzájemné fyzické napadení takové jednání neomlouvají. Pokud jde o lékařské zprávy, ty nejsou pro posouzení uvedeného přestupku podstatné.
11. Pokud jde o námitku nesprávného tlumočení Mgr. R. D., tak žalovaný poukázal na to, že Mgr. R. D., vůči níž žalobce v žalobě směřuje své výhrady, se žádného ústního jednání neúčastnila.
12. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Taktéž žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před soudem, včetně jednání.

III. Posouzení věci

13. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).

14. Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Ve věci proběhlo jednání.
15. Žalobce dne 18. 11. 2022 v rámci vzájemné potyčky pronesl vůči poškozenému výroky „já tě zabiju a bude pokoj od tebe“ a „necháš toho, nebo tě mám vždycky zrubat?“ Spor ve věci je o to, zda se vyslovenou výhružkou zabití žalobce dopustil přestupku proti občanskému soužití ve smyslu § 7 odst. 1 písm. c) bodu 1. zákona o některých přestupcích.
16. Podle § 7 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o některých přestupcích *se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že úmyslně naruší občanské soužití tak, že jinému vyhrožuje újmou na zdraví.*
17. Podle § 25 odst. 1 přestupkového zákona *čin jinak trestný jako přestupek není přestupkem, jestliže jím někdo odvrací přímo brozící nebo trvající útok na zájem chráněný zákonem.*
18. Podle § 25 odst. 2 přestupkového zákona *nejde o nutnou obranu, byla-li tato obrana zcela zjevně nepřiměřená způsobu útoku.*
19. Pokud jde o námitku nepřezkoumatelnosti, tak zrušení napadeného rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno opravdu výjimečným případům (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123, č. 3668/2018 Sb. NSS, bod 29, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64, bod 61), pokud je rozhodnutí nesrozumitelné nebo z něj nelze zjistit důvody, pro které správní orgán rozhodl způsobem uvedeným ve výroku, nebo pokud rozhodnutí správního orgánu vůbec neposkytuje odpověď na odvolací námitky (k nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 3/2004 Sb. NSS). Jde závažnou vadou rozhodnutí, ke které soud přihlíží i z úřední povinnosti, neboť mu brání ve věcném přezkumu napadeného rozhodnutí. V projednávané věci však taková situace nenastala. Ze správních rozhodnutí obou stupňů, která v rámci soudního přezkumu tvoří jeden celek, je zřejmé, z jakých skutkových podkladů správní orgány vycházely a jaké konkrétní úvahy je vedly k závěru, že žalobce se dopustil přestupku, jehož spáchání je mu kladeno za vinu. Stejně tak žalovaný vypořádal odvolací námitky žalobce.
20. K věci je třeba předeslat, že v řízení o přestupku je třeba zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, č. 3014/2014 Sb. NSS). V projednávané věci není sporné, že ke konfliktu s poškozeným došlo a že žalobce při něm vůči poškozenému pronesl výše citované výroky. Spor mezi účastníky řízení spočívá v tom, jak byly správními orgány hodnoceny provedené důkazy z hlediska naplnění skutkové podstaty přestupku ve smyslu § 7 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o některých přestupcích, co do subjektivní stránky uvedeného přestupku a jeho nebezpečnosti.
21. Žalobce nesouhlasí se závěry správních orgánů, které z provedených důkazů dovodily. Soud mu ani po dokazování, které jednak doplnil a dále zčásti zopakoval, nemohl přisvědčit.
22. Správní orgány prokázaly, že žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu daného přestupku. Žalobcem tvrzené dlouhodobé konflikty, ústrky a tvrzené narušování soukromí nahráváním apod., byť mohou být z lidského a laického pohledu vnímány (a to oběma stranami) jako kontext proběhlého konfliktu, který doprovází pocit „křivdy“ či

„nespravedlnosti“, představují občanskoprávní (soukromoprávní) rovinu sousedských vztahů, které správní orgány neměly povinnost zjišťovat a hodnotit za účelem zjištění skutkového stavu. K řešení sousedských sporů primárně slouží prostředky právní ochrany ve smyslu soukromého práva, tedy zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku. Na posouzení jednání žalobce nemohou mít vliv ani skutkové okolnosti, které předcházely posuzovanému jednání nebo následovaly po něm, nemají-li přímou bezprostřední souvislost s posuzovaným jednáním. Předmětem přestupkového řízení vedeného z úřední povinnosti je ochrana veřejného zájmu, kterým je v projednávané věci ochrana společenského statku (občanské soužití) před jeho narušením škodlivým jednáním vymezeným zákonem. Přestupkový zákon jako takové jednání vymezuje i hrozbu újmy na zdraví.

23. Žalobce jednak namítá, že výhružku zabitím pronesl v rámci své obrany proti napadení. Dále argumentuje tím, že jeho výroky nemohly v poškozeném vyvolat obavy.
24. Soud považuje za vhodné v této souvislosti odkázat na závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 18. 8. 2020, č. j. 6 As 92/2020-27, bodě 21, podle nichž *„podmínkou pro použití institutu nutné obrany je podle judikatury reálné ohrožení zájmu chráněného zákonem, přičemž toto ohrožení musí být vyvoláno protiprávním jednáním fyzické osoby a být určitou měrou nebezpečné pro společnost; útok musí existovat reálně, nikoliv pouze v představě obránce (viz rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka Pardubice ze dne 4. 5. 2014, č. j. 52 Ad 10/2014 – 77; dále např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2008, č. j. 1 As 1/2008 – 172).“* O vybočení z mezí nutné obrany jde i v případě, kdy obránce koná domnělou obranu z leknutí, strachu, ze zmatku apod., stejně tak nelze pod nutnou obranu zahrnout jednání obránce po skončení útoku (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 10. 2014, sp. zn. 5 Tdo 1283/2014). Nesmí se tedy jednat o útok, který si obránce pouze domýšlí. Pokud zde není reálný útok či skutečně útok nijak nehrozí, nelze následné jednání obránce kvalifikovat jako nutnou obranu. Útokem se rozumí jednání člověka, které je úmyslné, protiprávní a nebezpečné pro společnost a mezi tímto jednáním a útokem musí existovat nejen bezprostřední souvislost; zároveň se musí jednat o obranu způsobitou útokem odvrátit (srov. Bohadlo D., Brož J., Kadečka S., Průcha P., Rigel F., Šťastný V.: Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Komentář. 2. vydání. Wolters Kluwer ČR, Praha, s. 141 až 142). Ve shodě s citovaným závěrem a doktrínou soud ve vztahu k posuzované věci zdůrazňuje, že pro kvalifikování jednání coby aktu nutné obrany je zapotřebí existence reálného útoku, který obránci v dané chvíli skutečně hrozí.
25. Stěžejním důkazem, z něhož správní orgány vycházely, je videozáznam zachycující část konfliktu (není zachycen jeho úplný počátek). S ohledem na to, že žalobce předkládal poněkud odlišný popis vzájemné šarvátky s poškozeným (zejména pokud jde o chování poškozeného), než z jaké vyšly správní orgány při hodnocení průběhu konfliktu, soud u jednání důkaz videozáznamem, který je součástí správního spisu, zopakoval.
26. Soud konstatuje, že záznam nemá vzhledem k vypjaté situaci stabilní obraz; kamera často míří mimo dění, na komunikaci či okolí. Součástí záznamu jsou rovněž různé zvukové projevy, včetně eskalace křiku a hrubých slov svědkyně S., které však nejsou pro posouzení jednání žalobce nijak podstatné. Z videozáznamu je patrné, že incident začíná slovní hádkou, po níž následuje fyzický kontakt mezi žalobcem a poškozeným, kteří se vzájemně drží, přetahují a pohybují se po komunikaci směrem k sousednímu domu. Po nárazu do domu stojí žalobce zády u zamřížovaného okna. Následně se pozice obrátí a žalobce drží

poškozeného za bundu, používá obě ruce, přitlačí jej k oknu a pronese výše uvedené výroky. Poškozený se z této pozice pokouší vymanit, dívá se do očí žalobce a anglicky uvádí, že nerozumí. Po většinu doby zachycené na záznamu má žalobce fyzickou převahu. Je rovněž zřejmé, že poškozený má obvazem ovázané prsty na levé ruce a po část konfliktu ani druhou rukou neuchopí žalobce, nýbrž jej paží či hranou ruky odstrkuje a snaží se z pozice vykroutit, opakovaně říká „let go“. Svědkyně S. se po celou dobu pohybuje v blízkosti žalobce a poškozeného, což plyne z blízkosti videozáznamu, který pořizovala mobilním telefonem, a do konfliktu se slovně vkládá. Po příchodu manželky poškozeného se konflikt postupně uklidňuje. V tento okamžik se poškozenému podaří dostat z nevýhodné pozice, žalobce však stále drží poškozeného za oděv a svědkyně S. křičí, že poškozený nesmí odejít. Poškozený opakovaně poukazuje na svoji ovázanou ruku a snaží se odstoupit. Na záznamu poté není další průběh situace úplně viditelný, je však slyšet křik vědkyně S., že jí poškozený zlomil prsty (což měl být přestupek poškozeného, který žalobce zmiňuje v žalobě). V určitém okamžiku se objeví její prsty v záběru v blízkosti okraje bundy poškozeného. Poté manželka poškozeného přistoupí blíž (přitom telefonuje) a oba následně z místa odcházejí.

27. Soud má ve shodě se správními orgány za to, že uvedený videozáznam jednání žalobce spočívající ve slovním vyhrožování újmou na zdraví, coby prvek objektivní stránky skutkové podstaty předmětného přestupku, prokazuje. Zároveň nemůže žalobci přisvědčit, že posuzované jednání (výhrůžka zabitím) splňovalo znaky nutné obrany. Jak již bylo popsáno výše, z videozáznamu je zřejmé, že žalobce má po celou dobu konfliktu fyzickou převahu anebo jsou pozice fyzicky vyrovnané (přetlačování po silnici k domu). Na záznamu je vidět, že poškozený byl po podstatnou část konfliktu nohama zapřený, zejména když byl natlačen na zeď. Žalobce slovní výhrůžky pronесl v okamžiku, kdy se poškozený nacházel v jednoznačně slabší pozici a snažil se vykroutit. Navíc je z dokazování zřejmé, že poškozený je po převážnou dobu konfliktu v tělesném kontaktu se žalobcem s ohledem na zranění levé ruky jednou rukou. Naopak žalobce má poškozeného, respektive jeho pohyb, pod kontrolou úchopem obou rukou. Podle soudu nebyl dán v takové situaci důvod „bránit se“ právě slovní výhrůžkou zabitím.
28. Podstatné totiž je, že jednání poškozeného v okamžiku, kdy žalobce pronесl uvedenou slovní výhrůžku, nevykazovalo znaky útoku, resp. jeho pokračování, proti kterému by se žalobce musel bránit. Poškozený byl natlačený u zdi, žalobce jej poté stále držel za bundu a měl nad ním faktickou převahu. Ze skutkového stavu nevyplývá, že by v okamžiku před vyslovením výhrůžky docházelo k bezprostřednímu, přímo hrozícímu či trvajícím útoku vůči žalobci; naopak je zřejmé, že vzájemný konflikt již směřoval ke svému ukončení. Za této situace nelze dovozovat, že by žalobci hrozila újma na zdraví, která by odůvodňovala nutnost „dodání si odvahy“ proti hrozícímu útoku slovní výhrůžkou, k čemuž správně dospěl i žalovaný. Jelikož jednání žalobce nelze kvalifikovat jako nutnou obranu, správní orgány neměly ani důvod blíže se zabývat její přiměřeností.
29. Co se týče formy zavinění, s níž žalobce v žalobě rovněž polemizuje, zákon vyžaduje pro vyvození odpovědnosti za daný přestupek úmyslné zavinění (v případě žalobce správní orgány dovodily přímý úmysl ve smyslu § 15 odst. 2 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky). Podle žalovaného neobstojí tvrzení žalobce, že kdyby výhrůžku myslel vážně, jistě by využil své nově získané výhodnější pozice a poškozenému by ublížil. Žalovaný správně uvedl, že právě skutečnost, že k újmě na zdraví nedošlo, je podmínkou naplnění této

skutkové podstaty přestupku. Vědomostní složka zavinění byla naplněna, neboť žalobce musel s ohledem na svůj věk a životnostní zkušenosti vědět, že svým jednáním může narušit zájem chráněný zákonem, spočívající v klidném, nerušeném a nekonfliktním občanském soužití. Není důvod pochybovat ani o naplnění volní složky, neboť přestupek žalobce spočíval v jeho aktivním jednáním, kdy nelze dovodit, že by žalobce jednal nezávisle na své vůli. Podle žalovaného na tom nic nemění ani argument žalobce, že jednal v afektu a vyřčenou výhrůžku nemyslel vážně; ani to jej neopravňuje k pronesení uvedené výhrůžky.

30. Těmto závěrům nemá soud co vytnout, včetně závěru žalovaného, že neobstojí ani námitka, že poškozený tomu, co žalobce říkal, nerozuměl, a proto výhrůžku ani nemohl vnímat.
31. Soud k tomu doplňuje, že výhrůžku žalobce pronáší tónem a způsobem, který ani v nejmenším neevokuje, že by snad byla pronesena v žertu. Pokud žalobce zpochybňuje charakter pronesených slov coby výhrůžky, k tomu např. v odborné publikaci Strakoš, J.: *Zákon o některých přestupcích. Praktický komentář. [Systém ASPI] Wolters Kluwer, 2023, autor uvádí, že „[v]yhrožováním obecně rozumíme hrozbu pachatele způsobitou v jejím adresátovi vzbudit obavu z proklamovaného. Nemusí jít o slovní výhrůžku, vyhrožování může mít i podobu konkludentního jednání pachatele, které spočívá v gestech či posuncích, jimiž pachatel dává poškozené osobě jednoznačně najevo, že se má obávat. Podstatné však je, aby výhrůžky nebyly proneseny obecně, musejí být učiněny ve vztahu ke konkrétnímu jednotlivci, který jejich důsledkem pociťuje důvodnou obavu. Obavou rozumíme tísnivý pocit z reálného nebezpečí, zde konkrétně z ublížení na zdraví, vznikající v rozpoložení mysli poškozeného. Pokud by se připojila důvodná obava o život (např. pachatel by vyhrožoval usmrcením se zbraní v ruce, tedy nejde o ty případy, kdy např. důchodce vyhrožuje holí mladíkovi, který ho nepustil v tramvaji sednout), skutečnosti nasvědčují tomu, že již nepůjde o přestupek, ale o trestný čin nebezpečného vyhrožování (§ 353 tr. zákoníku).“ S ohledem na průběh situace, při níž žalobce danou výhrůžku vyslovil, nelze mít pochybnosti o tom, že jednání žalobce mohlo v poškozeném vzbudit tísnivý pocit nebezpečí.*
32. Žalovaný i s odkazem na ústní projednání přestupku uvedl, že je sice pravdou, že poškozený nerozumí jednacímu jazyku, proto měl také v řízení ustanovenou tlumočnici, avšak s ohledem na to, že v ČR žije již několik let, není důvod pochybovat o tom, že by slovu „zabít“ nerozuměl. Soud obdobně jako žalovaný dospěl závěru, že tato obrana žalobce byla vyvrácena již při jednání Komise. Poškozený potvrdil, že rozumí slovu „zabít“ a uvedl, že měl obavu o sebe i o svou rodinu. V tomto ohledu je bezpředmětné, zda tak uvedl na radu svého právního zástupce, jak akcentoval žalobce u jednání. Podstatné je, zda toto tvrzení odpovídá situaci, výrazu a chování poškozeného, jak je zachytil videozáznam. Na tom by nemohlo nic změnit dokazování přepisem ústního jednání Komise a překladem komunikace v anglickém jazyce mezi poškozeným a jeho právní zástupcem, která u tohoto jednání probíhala, jak žalobce navrhoval (soud nadto v této souvislosti rovněž poukazuje na povinnost mlčenlivosti ve smyslu § 21 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, která je tradičně se závazkem právního zastoupení advokátem spjata). Odpovědi poškozeného na dotazy Komise nevyvolávají pochybnosti o tom, že výhrůžku vnímal. Videozáznam tuto skutečnost nevyvrací; naopak z něj vyplývá, že se poškozený v okamžiku pronesení výhrůžky obává, což dokládá jeho postoj, naklonění hlavy na stranu i zjevná snaha chránit si poraněnou ruku a odejít (opakovane vyslovené „let go“), přestože nerozumí celým větám žalobce.

33. Žalobce dále namítá, že v důsledku vad při protokolaci a tlumočení vyznívá obsah protokolu v jeho neprospěch. Žalobce ve svém vyjádření k replice žalovaného rozvedl uvedenou žalobní námitku tak, že předseda Komise upravoval jeho výpověď. Uvedl, že na to opakovaně upozorňoval, avšak Komise nezjedнала nápravu. Jeho výpověď byla zapisována tak, jak ji předseda Komise diktoval zapisovatelce. Protokol z ústního jednání neobsahuje znění kladených otázek a zachycuje pouze odpovědi. Tomu ostatně přisvědčil i žalovaný, když v napadeném rozhodnutí připustil, že vedení protokolace nebylo ze strany Komise zcela správné. Podle žalovaného se však nejednalo o vadu, která by mohla mít vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí. Přestože tento strohý závěr žalovaný již blíže nezduvodnil, doplněním dokazování u jednání soud zjistil, že uvedený závěr v rámci soudního přezkumu ob stojí. Žalobce doložil soudu zvukovou nahrávku z jednání Komise, kterou soud dokazoval. Po jejím přehrání dospěl k závěru, že průběh protokolace (viz § 18 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu) nijak neovlivnil správnost skutkových závěrů správních orgánů o spáchání přestupku. Stejně tak v průběhu jednání předseda Komise reagoval na námitky žalobce vůči způsobu protokolace.
34. Soud souhlasí se žalobcem v tom, že protokol nezachycuje přesné znění kladených otázek a není doslovným přepisem výpovědi žalobce a poškozeného v průběhu jednání ze dne 13. 2. 2024, které trvalo zhruba tři hodiny. To však samo o sobě není vadou, pokud protokol zachycuje podstatné skutečnosti z hlediska projednávané věci a pokud skutkové závěry správních orgánů odpovídají tomu, co z výpovědi uvedených osob vyplynulo.
35. Z nahrávky vyplývá, že předseda Komise žalobci vysvětlil, že protokolace zachycuje podstatný obsah výpovědi (v čase 5:33). Způsob vedení protokolace, tedy zaznamenávání podstatného obsahu výpovědi s doplněním doslovných vyjádření na žádost účastníka řízení, nebyl ovlivněn výměnou názorů mezi předsedou Komise a žalobcem, která vyústila v podání stížnosti na způsob protokolace (čas 9:50). Z dokazování vyplynulo, že naopak na žádost zástupce byla konkrétní sdělení zapsána doslovně (např. v čase 5:46 až 5:50). Další průběh protokolace probíhal způsobem odpovídajícím tomuto vysvětlení; v případech, kdy žalobce či jeho zástupce požadovali doslovný zápis, bylo jejich žádostem vyhověno (např. v časech 6:20, 10:49, 14:35 až 14:46, 15:05 až 18:20). Z nahrávky je patrné, že převážná část výpovědi žalobce byla zaznamenána téměř doslovně a protokol byl opakovaně upravován podle jeho pokynů. Po počátečním sporu již žalobce k protokolaci zásadní námitky nevzněsl. Je tedy zjevné, že předseda Komise se v co největší míře snažil vyjít požadavkům žalobce vstříc. Není tedy pravdou, že by na jeho ústní stížnost na způsob protokolace nereagoval.
36. Pokud žalobce namítá, že jeho stížnost nebyla vyřízena podle správního řádu, tak obecně účastníci mají právo podle § 175 správního řádu vznést stížnost proti nevhodnému chování úředních osob nebo proti postupu správního orgánu, neposkytuje-li tento zákon jiný prostředek ochrany. V posuzované věci je nicméně zřejmé, že obsahem stížnosti žalobce byly výhrady na způsob protokolace ústního jednání ve smyslu § 18 správního řádu, na které předseda Komise reagoval přímo v průběhu jednání. Pokud jde o vyřízení případných jiných stížností podle § 175 správního řádu, ty nejsou předmětem posuzované věci, a to ani pokud jde o u jednání soudu zdůrazňované dodatečné zjištění žalobce, že jedna z úřednic Komise nemá potřebnou státní zkoušku. Podstatné z hlediska soudního přezkumu je, že závěr

správních orgánů o spáchání přestupku odpovídá provedeným důkazům, tedy jinými slovy, že se ani žádná případná procesní vada ve správnosti věcných závěrů neprojevila.

37. Žalobce se rovněž ohradil proti způsobu tlumočení. Uvedl, že tlumočnice netlumočila doslovně, ale pouze souhrnně a podle vlastního uvážení, takže nešlo o autentická vyjádření poškozeného. Žalobce rovněž poukázal na to, že v některých případech mluvila déle než poškozený (např. v čase 1:49:16 zvukové nahrávky). Podle žalobce poškozený na dotaz jeho zástupce, zda měl během incidentu z žalobce strach, odpověděl pouze „ano, bojí se i mé děti a rodina“. V protokolu je však kromě této odpovědi uvedeno i sdělení: „bál jsem se celé situace, nevěděl jsem, proč nastala a proč konflikt nepřestává; manželka se o mě rovněž bála, protože nevěděla, co by si beze mne počala; pan S. je navíc držitelem zbrojního průkazu“. Podle žalobce poškozený tato tvrzení vůbec neuvedl a jeho výpověď byla doplněna svévolně.
38. K této žalobní námitce soud uvádí, že tvrzení žalobce není zcela přesné. Z provedeného dokazování vyplynulo, že žalobcem citovaná část protokolu představuje souhrnný zápis z jednání zahrnující časový úsek od 1:49:16 do 1:55:00. Je pravdou, že jednotlivé věty nejsou uvedeny v přesném pořadí, v jakém je poškozený pronesl; tato skutečnost však nemění jejich obsah ani význam. K tvrzení, že tlumočnice v některých částech mluvila déle než poškozený, soud dohledal např. tyto pasáže žalobcem předloženého záznamu v časech: 1:19:42 (tlumočnice vysvětlovala výklad slova „rausy“), 1:50:20 (tlumočnice vysvětlovala poškozeným vyslovené slovo s přízvukem „sibít“ jako „zabít“), či 2:16:38 (tlumočnice vysvětlovala význam slova „asshole“). Soud rovněž zaznamenal pasáže, kde tlumočnice diskutuje s poškozeným, např. v časech 1:08:16 či 2:32:35. Z takto zachyceného jednání však vyplývá, že tlumočnice tak činila za účelem vysvětlení významu jednotlivých výrazů Komisi, či za účelem vysvětlení si některých pojmů s poškozeným. Nedošlo ke zkreslení obsahu výpovědi ve prospěch poškozeného a v neprospěch žalobce.
39. Pokud žalobce namítá, že poté, co byla tlumočnice Mgr. R. D. odvolána a byla ustanovena nová tlumočnice, Komise výslech poškozeného nezopakovala, tak tato námitka neodpovídá obsahu správního spisu.
40. Soud ověřil časovou posloupnost žalobcem zmiňovaných kroků. Poškozenému (v procesním postavení obviněného z přestupku) byla dne 5. 9. 2023 ustanovena tlumočnice z jazyka anglického, a to Mgr. R. D. Proti usnesení o jejím ustanovení se jak poškozený, tak tlumočnice odvolali. Z tohoto důvodu Komise odročila ústní jednání nařízené na den 26. 9. 2023. Dne 2. 1. 2024 byl poškozenému ustanoven nový tlumočnický z jazyka anglického, a to Mgr. A. S., LL.B. Nové a zároveň první ústní jednání ve věci proběhlo dne 13. 2. 2024. U tohoto ústního jednání působila jako tlumočnice Mgr. A. S., LL.B. Námitka žalobce tudíž není důvodná.
41. Soud k námitkám žalobce týkajícím se způsobu protokolace ústního jednání a tlumočení výpovědi poškozeného uzavírá, že nedošlo k pochybením, která by mohla mít vliv na správnost skutkových závěrů Komise.
42. K námitce žalobce týkající se opomenutí přestupku spáchaného poškozeným a jeho promlčení soud uvádí, že jde o námitku, která se míjí s předmětem tohoto řízení. Tím je přezkoumat, zda zjištěný skutkový stav poskytuje oporu výroků rozhodnutí správního orgánu, které se týkaly spáchání přestupku žalobcem. V řízení o přestupku je okruh účastníků vymezen zvláštním právním předpisem (§ 68 přestupkového zákona ve spojení s

§ 27 odst. 3 větou první správního řádu). Zákonodárce vedle obviněného (tj. žalobce), který se účastní celého přestupkové řízení a rozsah jeho účastenství není z povahy věci nijak omezen, počítá s dalšími účastníky s diferencovaným rozsahem účastenství. Jde o poškozeného a vlastníka věci, která může být nebo byla zabráná, kteří se však mohou účastnit té části řízení, která se týká jimi uplatněného nároku na náhradu škody, či která se týká zabrání věci nebo náhradní hodnoty (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 2. 2020, č. j. 10 A 76/2018-29, č. 4026/2020 Sb. NSS, bod 32). Jak plyne z § 96 odst. 1 písm. b) přestupkového zákona poškozený může v přestupkovém řízení napadnout rozhodnutí o přestupku, kterým byla vyslovena vina, avšak *pouze* ve výroku o náhradě škody, resp. může namítat, že takový výrok o uplatněném nároku na náhradu škody v rozhodnutí chybí. V nyní projednávané věci tak soud není oprávněn k žalobní námitce přezkoumávat postup správního orgánu v řízení ve věci podezření ze spáchání jiných přestupků (ať už poškozeným či kýmkoli jiným) ani postup v tamních věcech ve vztahu k osobám v procesním postavení poškozených. Stejně tak není oprávněn přezkoumávat postup ve vztahu k vyřízení podnětu na ochranu proti nečinnosti týkající se uvedeného řízení, ani týkající se stížností žalobce na úřední osoby, jak bylo již uvedeno výše. V těchto případech je nutno postupovat v intencích správního řádu (§ 175, § 80 správního řádu, ev. v případě marného využití těchto prostředků připadá v úvahu soudní ochrana ve smyslu § 79 a násl. s. ř. s.).

43. Pokud jde o námitku podjatosti správních orgánů, tu žalobce poprvé uplatnil až v replice k vyjádření žalovaného ze dne 26. 3. 2025. Napadené rozhodnutí přitom bylo žalobci doručeno dne 13. 12. 2024. Námitka tak byla uplatněna po uplynutí lhůty k uplatnění žalobních bodů, která činí dva měsíce od doručení napadeného rozhodnutí (§ 72 odst. 1 ve spojení s § 70 odst. 2 větou třetí s. ř. s.). Soud se jí proto pro opožděnost nezabýval.
44. Z výše uvedených důvodů se závěr správních orgánů, že se žalobce dopustil přestupku podle § 7 odst. 1 písm. c) bodu 1. zákona o některých přestupcích, opírá o dostatečné skutkové podklady, které nevykazují žádné nedostatky či vady, které by vyvolávaly pochybnosti o skutkovém stavu, který zachycují. Provedené důkazy dostačují závěru, že se skutek stal tak, jak byl popsán v rozhodnutí Komise. Nenastaly tedy pochybnosti o skutkovém stavu, které by mohly vyvolat postup podle zásady *in dubio pro reo*. Uvedené zásady se proto žalobce dovolává neúspěšně.
45. Pokud jde o důkazy nad rámec obsahu správního spisu, soud dokazoval záznamem z ústního jednání před Komisí. Pro nadbytečnost nedokazoval nedatovanou fotografií poškozeného přiloženou k žalobě. Pokud jde o další důkazní návrhy, jde o podklady, které jsou součástí správního spisu. Z jeho obsahu soud ve správním soudnictví při přezkumu napadeného rozhodnutí vychází (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS). Jeho součástí jsou videozáznamy pořízené Policií ČR a lékařské zprávy, na které žalobce odkazuje a jejichž obsah není sporný (těm se ostatně Komise věnovala na str. 6 svého rozhodnutí), stejně jako jednotlivé listiny dokumentující přestupkové řízení. Pokud jde o průběh konfliktu, ten dostatečně zachycuje obrazový záznam, který soud zopakoval jako důkaz u jednání. Soud shledal dále nadbytečným zjišťovat, zda má úřednice správního orgánu příslušnou státní zkoušku; obsah správního spisu ve spojení s dokazováním týkajícím se průběhu ústního projednání přestupku jsou

dostatečně vypovídající k tomu, aby soud mohl posoudit vliv procesního postupu Komise na zákonnost jejího rozhodnutí.

46. Soud proto neshledal žalobu důvodnou a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil ani žádnou vadu, jež by měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

IV. Náklady řízení

47. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží; to by náleželo procesně úspěšnému žalovanému. Žalovanému však žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 18. února 2026

Kateřina Kopečková
samosoudkyně

